

MARTIN KASARDA

IKAR

Krajina
KRÁSNÝCH
LUDÍ

Krajina
KRÁSNÝCH
LŮDÍ

IKAR

Text © 2020 by Martin Kasarda
Jacket design © 2020 by Barbara Baloghová
Slovak edition © 2020 by IKAR, a.s.

ISBN 978-80-551-7315-3

KAPITOLA 1

Podpis zmluvy

Džungľa robí z mačiek tigre.

Podstatné je, že láska medzi Majkou a Benom vznikla pri smrteľnej posteli.

Bolo to takto: Benjamín Koleman chodil za starým otcom na geriatrické oddelenie. Vôbec nie preto, že by bol dobrý vnuk, ale preto, aby stretol Máriu Almightigovú. Teda najprv tam prišiel, aby sa presvedčil, že starký ešte dýcha a je pri akomsi polovedomí.

A potom ju stretol. A chcel, aby starký dýchal čo najdlhšie, aby za sestričkou mohol chodiť.

Osud chce vždy vyhrať. A pritom osud nevie hrať kocky. Je zbabelý, zákerný, lebo vždy chce vyhrať. A vyhrá, nejak s tým ten osud ráta.

A náhoda? To je len iný význam slova osud.

No aj tak, sadnite si s osudom na kávu. A nechajte si vysvetliť, že jediná vec, ktorú skutočne môžete a musíte spraviť, je umrieť. Teda prehrať s ním, aj keby ste boli majster sveta.

To ostatné sú len taľafatky cestou na konečnú.

Ľudia túto húsenicovú dráhu života milujú a chcú si ju užiť. Chcú výskať pri prudkých jazdách dole, zakrývať

si oči a nevidieť, hoci si za jazdu zaplatili. A cítiť, ako im búši adrenalín v spánkoch, keď vláčik stúpa na vrchol pred ďalšou divokou zákrutou či pádom s jemným preťažením, čo tak tlačí do tráviaceho traktu, že v hrdle cítite ešte pachuť materského mlieka. Alebo ste vyrastali na náhradnej detskej výžive? Ťažký osud, nemať v ústach materský prsník, ale kus kaučuku s dierkou, frustrácia na celý život.

A osud, to sú tie koľaje, ktoré vlastne kvôli vizuálnemu efektu spôsobenému obráteným žalúdkom ani nevnímate. Privierate oči, aby ste nevideli, čo vás čaká, ani neveríte, že idete po presne vypočítanej dráhe. A potom vystúpite. A osud sa smeje, vyhral.

Benjamínov starý otec je už v tejto chvíli boží človek. Umiera, hoci smrť je v jeho prípade už len technický problém. Benjamín býva v starootcovskom byte a teší sa, že onedlho bude byt celkom jeho. Starý otec umiera. A jeho umieranie mu dalo Majku, lásku, budúcnosť.

Na geriatrickom oddelení v nemocnici pracuje tá najšarmantnejšia sestrička, akú by ste si mohli vysnívať. Snívate o nemocničných sestričkách?

Majka, Mária - veď s takým menom musí byť anjel, však? - mala mať práve dvadsaťpäť, keď Benjamín Koleman prišiel po prvýkrát na oddelenie za starým otcom. Ako rýchlo zistili, rok narodenia mali rovnaký. Boli dokonca mladší ako prvá internetová stránka Tima Bernersa-Leeho a sentimentom za socializmom nemali ako trpieť.

Obidvaja boli deti ponovembrovej eufórie, vyrastali v divokých deväťdesiatych rokoch. Boli deťmi v tých stresových časoch, keď ste si museli dávať aj v Bratislave pozor, vedľa akého auta zaparkujete. Čo keby náhodou

z nejakého rozmaru vybuchlo? Boli deťmi rodičov, ktorí si v eufórii raného divokého kapitalizmu zamotali životy. Po tom, čo prežili rok dvetisíc, a po tom, čo si Európska únia privinula naše rozvedené krajinky na svoju hruď, sa vlastné rodiny tínedžerky Márie aj tínedžera Benjamína rozpadli. A obidve dospievajúce decká sa dostali do života. Majka, kdesi zo stredu Slovenska, prišla zachraňovať slovenské zdravotníctvo. Benjamínov otec sa vyparil za inou, mama šla za šťastím kamsi do Španielska a on ostal u starého otca, lebo tu mal bývanie a školy.

A tak sa stretli dve dospelé deti. V nemocnici. Benjamín začal svoje návštevy zásadne prispôsobovať jej službám.

Dedovi to bolo jedno, lebo v tom položivote trávil posledné tri mesiace. Po čomsi, čo nazvali porážka, prestal vnímať. Je vo svojom svete, občas je bdely, otvorí oči, vtedy sa usmieva a rozpráva. Akurát, že dialóg vedie s imaginárnym okolím, akoby sa písal rok približne 1973 a Ben bol jeho synáčik. Dedo bol kedysi hrdý stavbár, ktorý rozprával príbehy z Afganistanu, kde budoval vodnú elektrárňu. Spomínal na úspechy a prekrásne súdružky na inej ceste, tentoraz v Turkménsku, kde sovietske úderníčky nemali zábrany v pití či oddávaní sa súdruhom robotníkom zo spriatelенých socialistických krajín. Ale to boli útržky pamäti. A potom dedovi vypli program a zasa dva-tri dni nič, len drieme, nevníma, dýcha, močí. Ak má otvorené oči, má sklenený pohľad. Plytký dych, niekedy ani ten nemá, a tak ho treba podporiť infúziou, injekciou, prístrojčekom, čo predlžuje život. Ak sa to dá nazvať životom.

Osud by povedal, že sa tesne pred cieľom tá húsenicová dráha zasekla a vláčik nie a nie dôjsť do stanice.

Niekedy ľudia zámerne pchajú na koľaje brzdy a spomaľujú dojazd, zasmeje sa osud. Zbytočne, aj tak tam všetci prídu. Niet toho, kto by sa osudu vyhlo.

Majka, dobrý anjel, vraví, že takýchto deduškov a babičky, ktorí sa zasekli pred konečnou zastávkou, majú na oddelení dosť. A keď sa jeden poberie do neba, krematória, rakvy, tak je to len úľava. Za celý čas, čo robí na tejto prestupnej stanici k Cháronovi, nezažila jediný prípad, že by sa babička odrazu postavila a začala s radosťou tancovať a zmysluplne kvákať. Ak sa im uľaví a putujú domov, tak len umrieť. Alebo ich milované detičky presunú do nejakého domova sociálnych služieb.

Úlohou lekárov a sestier na nemocničnom oddelení vlastne je oživiť umierajúcich tak, aby zvládli ešte jednu zákrutu tej dráhy a na konečnú prišli niekde inde. Štatistika je skvelá, v nemocnici sa neumiera. Hrajú sa tu šachy s osudom.

Benovi vôbec nevádi, že dedo neumiera ani príliš neožíva. Má aspoň zámienku chodiť za Majkou.

Väčšinou sa privezie autobusom, auto aj tak nemá, nie preto, že by bolo ťažké kúpiť si ho, ale z princípu. Benjamín je tak trochu športovo založený a tak trochu ekologicky myslíaci. Pekný, moderný, dobre stavaný muž, ktorý vie počas tréningu zdvihnúť bez problémov pár ton v posilňovni či zabehnúť po lese desať kilometrov a nestratiť sa pri tom. A ješť proteínové tyčinky s nepredstieranou, úprimnou radosťou. Do konca výšky mu chýbajú mesiace, do 180 centimetrov mu chýbajú milimetre.

Márii sa páči Benjamín.

Benovi sa páči Majka.

Viete si predstaviť takú mladú ženu, ktorá sa mladému mužovi páči? Akurát štíhla, nie príliš vychudnutá,

zjavne športová, pevná postava, pokojne by mohla byť aj príťažlivá modelka, možno začínajúca herečka. Má modré zreničky, občas pichľavo chladné oči kráľovnej, ale pritom vedia byť nežné. Pod čepcom sestričky tmavé vlasy. Je to predsa hlavná hrdinka, do ktorej sa zaľúbil náš hrdina, teda je krásna presne tak, aby to vyhovovalo predstave o dokonalej žene. A navyše je zjavne bystrá, aj keď možno trošku cynická.

Znalec antickej mytológie by dodal, že sa v nej stretli Eros a Thanatos, pretože jej mladosť, krása a nepochybiteľná erotická príťažlivosť spojená so službou umierajúcim preplietajú základné oporné body bytia, Vášeň a Smrť. No koho by dnes zaujímala grécka mytológia, však?

- Je to utrpenie? - pýta sa Benjamín, keď sleduje, ako Mária so stoickým pokojom obsluhuje viac-menej bezvládne telá. Vymieňa obvazy, stará sa o čistotu ľudí, pre ktorých vylučovanie prestalo mať nejaký poriadok a zmysel.

- Utrpenie? Skôr pre vás, príbuzných. Asi väčšie ako pre nich, - odpovedá Benjamínovi Majka. - Viete, keď hľadím do očí tých smutných ľudí, ktorí sa sem chodia pozeráť, ako ich rodičia a prarodičia s pergamenovou kožou ležia, súchajú nohami, slintajú, nevedia udržať výkaly... Takto dopadneme? pýtajú sa ich oči. To radšej povraz či aspoň sedatíva, ale dosť silné, kým sme pri sile.

- Ale pre vás? Nie je to pre vás utrpenie?

- Pre mňa je to práca. Zvyknete si.

Benjamín sa pozerá, ako starostlivo nadvihuje jeho starčeka. Vodové, neprítomné oči, hádam nemá ani päťdesiat kíľ, starecká anorexia. Veď nejedol už pár týž-

dňov, obľúbené kuracie pečienky na cibulke či tradičnú koložvársku kapustu nahradili infúzie.

A diagnóza? Všetci umierame, je jedno, čo napíšu lekári. Polymorbidita? Neviete, čo to je? Téma na vedec-ko-výskumné štúdie o civilizačných ochoreniach, keď sa spoja viaceré diagnózy, srdce, mozog, diabetes, obličky.

A vy ešte žijete? Boli ste sa pozrieť do zrkadla? Merali ste si dnes tlak?

- Viete, Majka, niekedy mám taký pocit, akoby sme zámerne bránili prírode robiť si svoju prácu. Nahradili sme tú zubatú s kosou, ale vlastne sme len otupili jej ostrie.

Aký filozof, nie? Vlastne ho len nebaví pozeráť sa na smrť, lebo je to ako čítať poslednú kapitolu každého života. A vy nechcete vedieť, ako sa ten váš skončí. Pozerá sa iba na Majku. Sedí na stoličke z druhej strany postele a pozerá, ako sestrička upravuje jeho dedovi perinu.

- Koľko máte rokov?

- Dvadsaťpäť, - sedí a hovorí Ben. Sedí a pozerá sa na ženu v sestričkovskej bielo-modrej uniforme, s čepčekom usadeným v havraních vlasoch. Vyzerá ako Snehulienka. A pokračuje v práci. Práve dokončila hygienu jeho starého otca, prebalila ho. Ťažkú plienku, ktorá smrdela čpavkom, nahradila čistou. Je smiešne pozeráť sa na prirodzenie svojho starého otca. A pritom tá spermia, ktorá dala život Benovej matke, sa narodila kdesi v tých scvrknutých testes.

- Chodíte za ním len vy. Ste sám?

- Jeho dcéra a moja mama je kdesi v Španielsku. Počul som ju hádam pred polrokom naposledy. Odišla, našla si tam prácu v hotelových službách, vydala sa, majú s mužom nejaký hotel či penzión pri mori. A na Slovensko sa

jej nechcelo vracať ani za umierajúcim otcom. Odstrihla sa, to niekedy matky robia. Aj deti. A vy?

- Aj ja. Som tu sama. Už šesť rokov. A nebojte sa, keď tu robíte tak dlho ako ja, tak si zvyknete na umieranie a smrť. Aj džungľa robí z mačiek tigre. A každodennú smrť tu vnímam už ako bežnú vec, prispôsobíte sa. Vidíte ju, stretávate ju každý deň, prechádza sa po oddelení, sedí na posteliach pacientov a trpezlivo čaká. Áno, niekedy je smrť namrzená, že jej bránime vo výkone povolania.

- Nie ste smutná, keď umrú? - pýta sa mladík.

- Už ma to nebolí, keď odídu. Prvá, druhá smrť je šokujúca, ale potom sa z toho stane rutina. Málokto mi prirastie k srdcu tak, aby som smútila. Pre mňa sú to už len telá, materiál. Je to niekedy nepríjemné, vidíte, že dýchajú, srdce bije, ale často mozog nefunguje. Občas z nich vytekajú podivné tekutiny, akoby sa rozkladali zaživa. Ruky, nohy, to všetko treba občas posunúť. Dekubity sa objavia, aj keď ich nechcete.

- Keby boli mŕtvi, boli by ste nezamestnaná?

Usmiala sa, bože, tak sladko, tak žensky.

- Ešte sa mi za tých šesť rokov v nemocnici nestalo, že by ľudia neumierali. Myslím, že o prácu sa báť nemusím.

- Pomáhate. Ale viete, že... Ako to povedať, neviem, či je dobré, keď...

Majka prikryla starého otca, skontrolovala jeden z prístrojov, čo ho obklopovali, Ben netušil, načo je. Odrazu obišla posteľ. Prešla k Benovi.

- Či je dobré, keď ich držíme pri živote, ste sa chceli spýtať?

Stála pred ním a on sedel. Bola tak blízko, že vnímal jej silu, ktorá ho dvíhala zo stoličky. Už to nevydržal

a postavil sa. Pozrel sa rovno do jej očí, studničiek rozkošných. Akoby sa zadíval do hĺbky dobrej Snehulienkinej duše.

A vidí tam aj tieň, veď musí tam byť aj tieň. Krútnava, ktorá ho vtáhuje a ešte netuší, čo všetko sa mu vďaka týmto očiam stane.

Keby si tak mohol prečítať svoju budúcnosť v jej očiach.

- Ja som Mária, Majka, tykajme si.

- Mne dali meno Benjamín, hovoria mi Ben.

Narušila jeho intímnu zónu, och, aký bol rád. Odrazu ho pohladila prstami po líci. Zaklonila hlavu a privrela oči. Ben prečítal správne reč jej tela a usúdil, že je čas na bozk, a svoje pery hanblivo priložil k Máriiným. Niežeby sa dovedy nikdy nebozkával či neprevádzkovo aj náročnejšie telesné aktivity.

Pery sa dotkli pier. Nasledoval podpis zmluvy s diablom lásky. Opatrné, prvé objatie.

Amor trepoce krídelkami a tetiva jeho luku ešte vibruje v hudbe vesmírnych sfér. Testosterón a estrogén si začali vysielajú svoje pachové stopy. Limbický systém sa zbláznil a začal vylučovať fenyletylamín v takom množstve, že to v oboch telách vzbudilo pocit absolútnej záplavy radosti až eufórie. Akoby ich telá stvorili auru, silové pole, ktoré ich zdvihlo pár centimetrov nad zem. Keby sa teraz Zem prestala krútiť, tí dvaja by si to ani nevšimli.

Viete, že fenyletylamín alebo tiež 2-fenyl-1-aminoetán je bezfarebná tekutina s miernym rybacím zápachom, mrzne až pri mínus šesťdesiatich, ale vrije pri osemdesiatich šiestich stupňoch a pri styku so vzduchom vytvára kryštalický uhličitan, nie nepodobný metamfetamínom?

Láska je jednoducho droga, ktorá z nás robí euforických pacientov s obsesívno-kompulzívnou poruchou. Stačí trocha chémie a spustia sa psychické procesy zahrňujúce subjektívne zážitky pohody previazané s fyziologickými zmenami srdcového rytmu, rýchlosti dýchania, pohotovosti a koncentrácie.

A fenyletylamín sa dá celkom spokojne krátkodobo nahradiť čokoládou.

Pre lásku sme schopní robiť čokoľvek. A pre anjela smrti tiež.

KAPITOLA 2

Svetlo lásky

Byť v noci na cintoríne? To je to isté ako byť tam cez deň, len je zhasnuté.

Steny skúšobne zdobia krvavo pôsobiace pentagramy, satanské tváre pekelných capov sa vyškerajú z plagátov, lebky a hnáty sa povalujú pri ich nohách. Cítim sa tu ako v predpeklí náborovej kancelárie do deštruktívneho sveta sebatrýznenia.

Život sám osebe je aj tak len znôška katastrof. Tvrdí to Mág. Ale ja s ním nesúhlasím, už ma toto peklo serie.

Vzduch sa ani nehýbe, taký je zviazaný hlukovou vlnou, ktorú vytvárame v skúšobni. Fakt to tu smrdí ako v pekle a nie som si istý, či nie aj horšie. Keby sme neboli dobre odizolovaní už len tým, že sme v starom skladiisku v priemyselnej zóne na Kopčianskej v ešte stále zdevastovanej časti Petržalky, tak by nás utľkli odporcovia umenia v podobe večne sa sťažujúcich dôchodcov.

Sme desivá ukážka mládeže, stelesnenie zlého sna usporiadaných občanov, ktorí chcú mať svoj pokoj, chcú voliť svojich politikov, chcú mať háčkované obrusy na jedálenských stoloch, chcú sa dožiť zajtrajšieho dielu televízneho seriálu, chcú si kúpiť lacný sajrajt, chcú vyhandlo-

vať príšerné oblečenie a sú šťastní, že vlastnia trojizbák v panelovom bludisku.

Kde sú tie ideály skvelého života, to nám fakt záleží len na tom materiálnom prežívaní, sme len desivé zhluky buniek?

Naša skúšobňa je miesto, kde by sa aj Satan cítil stiesnene. Vďaka tej atmosfére zmaru. Tu sa môžeme vyburíť, dať zo seba von celú tú zgniavenosť sveta, vykričať sa tak, že sa v očistci boja. A Lucifer sa môže len tešiť, že nás tu má.

Mám zavreté oči, na krku navreté žily, som spevák a volám sa Richard, ale pre všetkých Riči. Môj výzor hovorí, že jedlo nepovažujem za nevyhnutnú súčasť života. Som o čosi chudší ako slovo chudý, pôsobím tak vyššie. Dlhšie tmavé kučeravé vlasy a ostrý nos mi dodávajú démonické, ale zároveň charizmatické črty. Cítim sa tak vampírsky, mám strhnúť na pódiu davy energiou deštrukcie, pretože smrť je jediná možnosť konca. A všetko, čo prežijeme, je len príprava na vyvrcholenie v ničote. Tvrdí to Mág. Balamutí.

V obidvoch rukách zvieram mikrofón na stojane. Na predlaktiach mám minimálne osem kožených a kovových náramkov. Stojan je ozdobený dlhými čiernymi stuhami popísanými tajomnými žltými písmenami. Tá abeceda sa prečítať nedá, ale je to niečo varovné, memento mori, pretože nevieš dňa ani hodiny. Je mi jedno, kde pochováte vrece mojich kostí, napísal Baal Ha Sulam. Znaký sú v pôvodnom sefardskom variante hebrejského písma, v ktorom sú zachytené pôvodné texty Kabaly. Povedal Mág. A ten sa tvári, že sa nemýli. Nieкто musí mať pravdu.

Som do pol pása nahý, znalci by povedali, že pripomínam Iggyho Popa z roku 1979, akurát, že bez háčka

v krvi. Čierne nohavice a vysoké kanady dotvárajú imidž drsného frontmana kapely, ktorým mám byť.

Valivý pochodový monotónny rytmus duní skúšobňou, hlboké dva basové tóny z podladenej päťstrunovej basgitary vibrujú v žalúdku. Mág miluje ten pátos basových tónov, fyzickú prítomnosť zvuku, temno. Vraj sa z toho dá pri dostatočných decibeloch doslova posrať.

To hlučné temno zdôrazňujú gitarové riffy vytvárajúce mrazivé zvukové steny. Hypnotická atmosféra fasciňuje celú našu päťicu. Zoznámte sa: Gogo, stojaci vľavo odo mňa, speváka, spúšťa svoj kvílivý zvuk gitarového sóla, ktoré pripomína desivosť otvárania pekelných brán. Jeho dlhá čierna brada je zviazaná do štyroch copov, hlava je zasa holá ako koleno. Za mnou je bubeník, Mark, žoviálny, trocha salámista, čo si rád dá kúsok trávy, ale je presný. A napravo, to je Aleš Magerhaas, hovoríme mu Mág. On je náš šéf. Nositeľ temného poznania. Miluje ezoterické texty aj symboliku pentagramov, kostí a smrti. Okrem organu a klávesov maľuje a vytvára nám imidž, píše temné texty a hrá divadlo, dokonca profesionálne. Čierna duša na čiernom pozadí. A ešte Markovo kamarátske dvojča, basgitarista Steven, skvelý muzikant, miluje dievčatá.

Gogovo gitarové sólo vrcholí, dramatický prechod vracia hudbu späť do strojového pevného rytmu. Nastáva čas pre speváka. Pre mňa. Všetci štyria sa pozerajú na moju vychudnutú postavu. Lezie zo mňa nepochybné charisma frontmana, fascinácia, akoby sme sa na svet pozerali cez rozbitý kaleidoskop. Svet nie je normálny, ale vznešený. Vznešený smrťou. Tvrdí Mág.

Sú to elektrizujúce chvíle, keď sa gitara vznáša nad

hudbou ako démonické znamenie konca sveta, ale stále vidieť, že celé to okolo nás sú iba extrémne kulisy.

Môj part, schytím mikrofón a spievam:

*Drvivá sila ťa nezničí,
si hrdý syn, čo prekričí
beztvarú masu hlučných sviň.
Anjel smrti bez masky,
buď s nami, silný.
Buď najlepší.
Skloň hlavu len pred silným,
dych smrti ťa nezlomí.
Počúvaj pekelný hlas, čo zakričí
Satan je boží syn.*

Bubeník Mark vyčká na energický výbuch môjho hlasu vo výkriku, ktorý rozbíja všetky ilúzie o dobre. Prechodom na tympanoch dá pochodovému rytmu monumentálny pátos podporený Stevenovou hlbokou basovou linkou.

Mágov organ vytvorí priam kostolne temnú atmosféru, za akú by sa nehanbil ani Bach. Gogo drží svoj gitarový rytmus, je absolútne presný. Tak, ako má niekto absolútny sluch, on má schopnosť dokonalého strojového rytmu. Je lepší ako metronóm a vlastne riadi aj tých dvoch, ktorí by mali rytmus kapele udávať. Gogo je excelentný muzikant, spolu s mojím výnimočným spevom, ktorý je zasa veľmi dobrý vo frázovaní, tvoríme skvelú muzikantskú dvojicu. Rozumieme si dokonale ako Keith Richards a Mick Jagger, akurát, že nie sme tak namäkko. A Mág to oceňuje, on nám dodáva tú auru, polieva našu tvorivosť benzínom nápadov. Stvoril toto monštrum hudobného predpekla.

Chytám sa znova mikrofónu na záverečnú pasáž:

*Temnota života útočí.
Tvoj štát, ten ťa nivočí.
Vytrhni črevá šedivým.
Vytrhni mozgy priemerným.
Anjel smrti bez masky,
buď s nami, silný.
Buď najlepší.*

Záverečné gitarové mikrosólo, burácaivý koniec a odrazu, na Gogov povel, ticho. Teda ešte cítiť vibrácie celého domu, zvukové vlny dodýchavajú v rozvibrovaných stenách. Molekuly vzduchu ešte stále vystrašene kmitajú a duchovia sa ustráchané schovávajú po kútoch skúšobne. Ešte aj lebky na stenách si s úľavou vydýchli. Veď aj bohovia zla toho majú niekedy tak akurát.

Hrali sme ako posadnutí. Mág udrel do svojich klávesov a začal hrať Bachovu Tokátu a fúgu d mol. V tej malej pekelnej skúšobni vyvolal okamžite dojem chrámu, kde bohato odetá baroková spoločnosť padá na kolena a prosí Najvyššieho, aby ukončil jej utrpenie a premenil ju na prach.

Niečo sa stalo. Mág vniesol organom a Bachom inú atmosféru.

Človek by po takom návale zvuku čakal čosi radostné, veď nám to šlo, žiadni amatéri, povedali by ste si. Nakoniec, ani nie sme. Keď sa Mág vrátil zo štúdií muziky vo Švédsku, kde napáchol duchom severského metalu, zdalo sa mu, že nič nemôže byť zúrivejšie, naozajstnejšie, než hrať extrémny dunivý hluč hľadajúci korene bytia a testujúci hranice priam fyzickej znesiteľnosti. A našiel

nás dvoch, mňa a Goga. Ten žije len pre gitaru, hrá hádam od siedmich rokov a tiež prešiel pár dobrými školami. Ja milujem muziku, akúkoľvek, hľadám sa už aspoň desať rokov, študujem spev, skúšal som všeličo, len Mág mal odrazu víziu. Muzikantskú aj životnú. A Mark a Steven? To sú dvojčatá, teda duchovné, hrajú spolu hádam osem rokov. Tí ľudia dokážu s basou a bicími všetko.

Mág prestal hrať uprostred skladby. Vzduch sa prestal chvieť, schmatol som uterák, pretrel som si tvár a hodil som ho na stoličku.

Niečo sa muselo stať, cítim to.

Mág sedí za svojimi klávesmi a zazerá.

Odišiel som od mikrofónu smerom k chladničke a vytiahol som si odtiaľ fľašu piva. Hrali sme skvele, ale zle. Otváram pivo. S týmto jednoducho nemôžeme preraziť, toto môže byť tak akurát sláva v tých metalových kluboch, kurva.

Tresnem pravou pästou do steny, ešte šťastie, že je vyložená molitanom, pretože úder je to silný. Napijem sa, hlava zaklonená.

Mág sa postavil, je celý v čiernom, aj oči má čierne.

Obraciam sa a pozerám sa na zvyšok kapely, prechádzam očami na každého z nich. A pozerám sa na Mága.

- Kurva, buď najlepší, to je strašné, toto sa nedá spievať, ten grc. S tým sa do rádia nedostaneme. Kašlem na toto tvoje pozerstvo, Mág!

- Do akého rádia, prosím ťa? Aké pozerstvo? Nás v živote medzi tie tridsať rokov staré slovenské šňanky, čo tam hrajú dookola, neposunú, - hovorí Mág.

Steven si skladá si basu. - Daj aj mne jedno pivo.

Gogo vidí, že dnešná skúška sa asi premení na diskusný klub, a tak si gitaru sťahuje aj on. Vstáva aj bu-

beník, po dvoch hodinách v skúšobni má celkom dosť. Utiera sa uterákom s čiernou lebkou na bielom pozadí.

Mág si sťahuje prepotené tričko, jeho telo pripomína zbierku obrázkov amatérskeho nadšenca kultu smrti. Prepletené kostry, lebky, obrazy čiernej smrti s kosou, havrany, náznaky strašidelných zámkov či hrobov. Celý imidž skupiny, logo, webové stránky, plagáty vytvára práve on. Pôsobí ako alternatíva k alternatíve, naozajstne posadnutý.

Prechádzam očami z jedného muzikanta na druhého. Akoby sa tá zlá energia hudby podčiarknutá Mágovou interpretáciou Bacha zhmotnila a podpísala na našich tvárach. Vpísala sa nám do kruhov pod očami. Pritom nám to fungovalo, prečo by sme nemohli byť slávni, čo nám bráni prekročiť prah tejto skúšobne? Veď spievam minimálne tak dobre ako všetci tí Freddie Mercuryovia a Robertovia Plantovia. Boh mi dal hlas aj sluch, že ma budú aj pekelní anjeli počúvať.

- Máme ísť na metalový festival? Máme. Tak tam odohráme, čo vieme, - povie Mág. - Každý nejako začínal.

- Mne sa už nechce začínať. Ja už príliš nemám z čoho žiť, - hovorí Steven. - Musím začať niekde robiť alebo sa na to vykašľať. Kurva, nechcem predať basgitaru, aby som mal na rožky, ale z dačoho žiť musím.

- Ako všetci v tejto partii, - dodáva jeho rytmická dvojička Mark a vyberá si z chladničky pivo.

Pozerám sa na nich. Sú to muzikanti. Na tie kostričky, temnotu a smrť sa hráme, lebo to vyzerá fakt skvelo, keď strašíme. Ale to doniesol Mág.

- Aleš, - hovorím. A chlapcami to trhlo, lebo som prelomil konvencie mena. Zrušil som kliatbu slova Mág. Jeho čiernou linkou podmaľované oči potemneli. - Aleš,